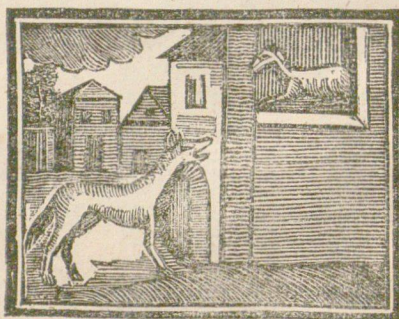

Възлѣкъ и Баба-та. 138.

Единъ възлѣкъ отъ гладнѣлъ, и ходѣлъ на самъ на тамъ да си дѣри пѣденѣ. Като дошѣлъ на едно мѣсто, чѣлъ едно дѣтѣ, че плакало, а Баба мѣ дѣмала: стѣга плакало аколи не мажнешъ, тоа чѣсъ давамъ та на възлѣкъ-а възлѣкъ-а си помѣслилъ, че Баба-та истинствѣка, стоа на много чѣсъ и чекѣлъ. Като сѣ мръкнало, слѣша пакъ Баба-та, че милѣвала дѣтѣ-то и дѣмала мѣ: **В** чадо! ако дѣйде тѣка възлѣкъ-а, ни шѣ го оубѣемъ. Това като чѣлъ възлѣкъ-а, отхождалъ си, и си дѣмалъ: въ тоа двѣръ дрѣго хоратаватъ, а дрѣго правятъ.

Приказка-та е за нѣкои человекѣ, които работятъ имъ не сѣ подобны на дѣмы-тѣ имъ.

Коза-та и възлѣкъ-а. 139.

Една коза сѣдѣла на едно високо мѣсто, и понеже видѣла единъ възлѣкъ, че минѣвалъ отъ тамо, заговорила го и присмѣвала мѣ сѣ. А възлѣкъ-а и рѣклъ: ма злослѣвишъ тѣ, но мѣстѣто, гдѣто стоишъ.

Обавлака Приказка-та: че много пѣти и мѣстѣ-то и време-то подава дерзновѣние человекѣкъ къмъ по добротѣ отъ него.